

СЕЛЯНЧЕ

Плтувахме съ влакъ, — започна да разпирва Калинка плтуването си до голѣмия градъ.

За пръвъ пжтъ плтуваше тя съ влакъ. Кжде ти бѣше виждала на село влакъ? Далече, забутано на края на свѣта, е тѣхното селце, всички тамъ ходятъ пеша, навсѣкжде бѣше ходила и тя пеша. Съ царвулките, космати и неостригани, или пкъкъ съвсемъ боса, тя изкарваше заранъ добитѣка на паша, ходѣше на училище или пкъкъ помагаше нѣщо на майка си. „Кжшно пиле“ я наричаше майка ѝ, задето си седѣше повече въ кжши и не обичаше скитнята. Но като си тръгнаха сега гоститѣ имъ, рекоха да изпълнятъ обещанието си — да взематъ Калинка съ себе си, да види голѣмия градъ. Буби, съ който тя привикна като съ братче, я водѣше напредъ по пжтя и ѝ разпирваше. София израстваше предъ нея като приказка. Когато чуха въ далечината свирката на влакъ, тя трепна, като че наистина ще заминава, не бѣше само приказка до сега. А щомъ стигнаха далечната гара, тя така се смути, така се обърка, че не знаеше какво да прави. Взе си кошничката само и въ нея пар-

ченцето хлѣбъ и, щомъ се вмъкнаха веднажъ въ влака, сви се въ едно жгълче и до София не мръдна. Бубето и майка му слизаха по голѣмитѣ гари, купуваха си едно-друго за ядене, разхождаха се по перона, като много други, а тя само надничаше презъ потното стѣкло, гледаше плззалитѣ пжтници, гаритѣ, чешмичките и цѣлата околност. Чуки, гори, дерета и рѣката, делто се вие дълбоко въ пропаститѣ долу — всичко бѣше ново за нея, чудно и хубаво, всичко я мамѣше. Очичките ѝ свѣткаха въ почуда, устата ѝ зѣваха като на гардже, ахваше и се сгушваше при всѣко влизане и излизане отъ тунель. Чакъ когато излѣзоха на открито, и едно меко слънчево поле свѣтна предъ очитѣ ѝ, тя отлепи лице отъ стѣклото и се разшава. Една планина се издигаше като купа сѣно въ далечината.

— Това е Витоша, приближаваме, — каза госпожата и се надигна да прибира багажа си.

Слънцето се загуби въ пропаститѣ на планинитѣ, и полето постепенно се постла съ топла вечерна здрачевина. Влакътъ летѣше, като конь, усѣтил миризмата на зобъ. Синкавъ мракъ се сипваше все по гжстъ по полето. Отведнажъ едно сияние се откри въ далечината. София замига съ хилядитѣ си очи. Звездитѣ, небето, луната, всичко се потопи въ нейния блѣсъкъ.

Калинка слѣзе на гарата зашеметена. Посрещна ги бащата. Каточе бѣше спала до сега. Отведнажъ се пробужда и е като въ нѣкакъвъ стѣкленъ глобусъ — такъвъ блѣсъкъ, толкова много лампи, толкова много хора, пискъкъ, шумъ и трѣсъкъ. Ако Буби не я дръпна за ржката, тя щѣше да си остане като вкаменена тамъ... Взе кошничката си и тръгна като омагьосана подире имъ. Преминаха гарата съ извититѣ сводове, като нѣкои подземия и Калинка се уплаши, когато единъ трамвай, като зеленъ гу-